

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIODICH SATIRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

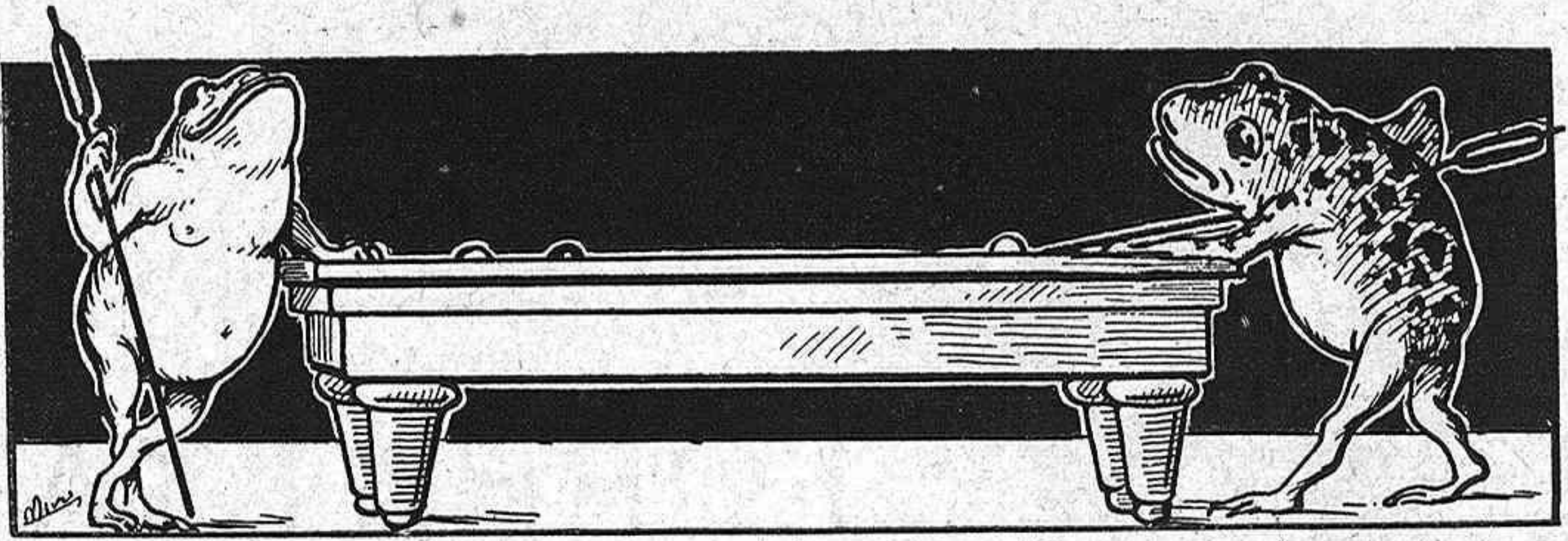
EL CRIT DE LA PRIMAVERA

—Si 'l meu cor pogués parlar,
iab quín calor parlaría!

Si tinguéss a qui estimar,
ara ¡cóm estimaría!

PRECEPTES HIGIENICHS

Després d' haver menjat, préngo per vici,
es molt bó fé una mica d' exercici.

CRÓNICA

QUANT cert es que 'ls vells se tornan criaturas! Aquí tenen l' *Avi Brusi*: dilluns plorava plé d' amargura. Las llágrimas li regalimavan per las galtes, com las gotas de cera de un ciri de monument. ¿Sabem per qué? Perque ja no se celebran á Barcelona las professóns de Senmana Santa.

¡Quántas cosas s' han perdut ab las professóns! En primer terme aquella «especie de aleluyas de mayor tamaño, que desarrollándose presentaban la imagen, no muy artística de los principales episodios de las procesiones del Corpus y la Semana Santa en Barcelona. Era el obsequio obligado que hacían á los niños de los pueblos las personas mayores que visitaban á Barcelona. Aquellas procesiones eran motivo de orgullo para los barceloneses y de admiración para los forasteros.»

Ja ho veuen: ¿á que jugará 'l pobre *Avi Brusi*, si ja no li quedan ni las aucas de redolins de las professóns?

No hi haurá barceloní que no s' enterneixi ab els seus gêmechs, quan exclama: «En la Semana Santa que acaba de pasar nos han faltado la procesión del Domingo de Ramos y la del Viernes Santo, muy concurridas y muy deseadas del pueblo de Barcelona. ¿Y por qué han faltado? Porque—¡vergüenza causa decirlo!—esta ciudad de seiscientas mil almas sufre el yugo de una turba innoble, y á sus caprichos ha de sacrificar sus gustos, sus inclinaciones y sus sentimientos.»

Es horrorós: una ciutat de siscentas mil cucurullas, acoquinada per una turba de «estudiantes holgazanes, *trinxeraires* sin casa ni hogar, reforzados por licenciados de presidio ó gente que debería estar en él...» Pero aixó no pot durar: aixó ha de tenir un terme.

L' *Avi Brusi* tot d' una 's revenxina: sos ulls deixan de plorar y treuen flamas: son rostre arrugat se contrau en una mueca de iracundia, y ensenyant sas genivas sense dents forfolla un crit de:—¡A las armas! ¡Empunyéu las mitjas-canas!

«El día que las personas honradas se unan para hacerse respetar, constituyendo dentro de la ciudad una liga de defensa como el somatén de nuestras montañas—y aquí, á nuestras puertas; el de Pedralbes—lograrán sin esfuerzo, sin peligro y hasta sin armas, pues *bastan las varas de medir*, lo que aquellas han logrado hace tiempo.»

Y ara un rasgo de gran eloqüencia:

«Un pueblo que defiende sus costumbres tradicionales contra los revoltosos es un *pueblo viril, digno de ser libre.*»

Aquí tenen tot un programa revolucionari somiat per l' *Avi Brusi*. Una revolució á cops de mitjas-canas! ¡Una revolució per restablir definitivament l' imperi dels armats y 'l capitá manaya!

Llástima que no hi haja hagut temps de oferir un premi en els Jochs Florals d' enguany al autor del millor cant de *La Marsellesa de las Cucurullas*.

«¡A las armas, congregants!»

Y es, dich, una viva llástima, perque de aquesta feta ¡ensorrats *Els Segadors!*

L' altre día varem acompanyar á la postrera morada 'ls restos del simpátich Doctor D. Antoni Anet y Codina, president que havia sigut de la Casa de Caritat y membre de la Junta de govern dels *Amichs dels Pobres*.

Amich dels pobres siguié sempre, generós y magnánim: als desvalguts dedicava sos serveys, sas afecções, son temps, la seva inteligencia y 'l seu cor, fins que una malaltía crudel lo deixá postrat en lo llit ahont per espay de ben prop de quatre anys estigué sufrint, lluytant ab la mort, que al últim ha guanyat la partida, acabant ab sos horribles sufriments.

Tots quants el coneixían estimavan sas bellas qualitats personals, son esperit de abnegació, son tracte franch, l' amenitat de sa conversa.

De sa carrera de metje, qu' exercí ab profit, principalment dels pobres, als quals no negava may los seus serveys, solía contar anécdotas curiosas. Aquí 'n van un parell que ara recordo.

Tot just havia acabat la carrera, quan un día un parell d' homes, ab cara y andansas de pinxos anaren á buscarlo, acompanyantlo sigilosament fins á una barracota situada en l' enderroch de las murallas, prop de Junqueras. Ocorregué 'l fet per allá al any 56.

Un cop á la barraca 's trobá ab un company de aquells, ferit de una ganivetada.

—No puch visitar-lo—digué 'l jove doctor—sense donarne part á l' autoritat.

Els pinxos insistiren y no certament ab amenasas, sino ab paraulas de condol, tocantli 'l cor.—Es un pare de familia—li digueren—també ho es 'l que l' ha ferit: no cal sino que ara la justicia 'ls enredi... ¿Y vosté que pot curarlo, tindrà cor per deixanse'l morir?

El doctor Anet conmogut va examinarli la ferida y li va curar, deixantli posat l' apòsit, després de lo

TEATRO DEL LICEO

La estrella de la Companyía italiana.

VIRGINIA REITER

En l'obra de Sardou, *Madame Sans-Gêne*.

qual se despedí d'ells, dihentlos:—Ara no 'm tornéu pas á buscar, que no vull compromisos. Una vegada y prou.

Passaren algunas senmanas y ningú li digué res.

Per fi se li presentá una dona reclamant la seva assistencia per una partera: l'acompanyá á una casa de pobre aspecte, y al entrar al quarto, en lloch de la partera 's trobá ab el pinxo de la barraca de Junqueras.

—¿No 'us vaig dir que no 'm tornesseu á buscar?—digué 'l doctor.

—Y bé, home—li respongué 'l company del ferit—qui ha fet el més que fassi 'l menos. No li recepti res, si vol: estarém contents ab que 'ns digui com marxa la cura: nosaltres no 'ns hem atrevit á treureli la vena...

Li examiná la ferida y li trobá en franca cicatri-sació.

—Doneulo per curat—va dir, disposantse á anar-se'n. Quan el company del ferit en actitud d'encaixar ab ell, li allargá la má dihentli:—Estigui bonet, senyor Doctor, y moltes gracias.

Y al mateix temps li deixava una moneda, que 'l doctor ab el contacte se figurava qu'era un duro... y que després va veure qu'era un' unsa d'or.

—Aquesta unsa—deya—es la primera que vaig guanyar exercint la medicina: may més me li treta del moneder.

Y l'ensenyava com una curiositat, com un *porte-bonheur*.

* *

Mentres estava dinant, acudí un día al seu gabinet d'oculista un home tot afeytat y borni. Allí estigué esperant llarga estona. Quan se presentá el doctor, s'alsá l'home, y de primer antuvi li digué:

—Un servidor acabo de sortir de presidi.

—¿Y aixó?—li respongué 'l Doctor Anet, mitj alar-mat; pero fingintse molt seré.

—Res: allá á Figueras, d'hont soch fill per servir-

lo, vaig espatllar á un home y m'hi han fet covar vuit anys.

—¿Y ara 'us han llicenciat?

—Aixó mateix.

—Donchs diguéu en que puch servirvos.

—Veuré: jo, com veu, soch borni: ja ho era quan van agafarme, y ara encare ho soch, naturalment. Pero com ara al tornarme'n á casa, vull ser y hasta semblar un home diferent, hi vingut per veure si 'm pot posar un ull de vidre que m'estigui bé.

El doctor, ab prou feynas, se podia tenir el riure.

Va colocali l'ull: un ull de un color y una forma exactament igual al que li quedava: li presentá 'l mirall perque 's vejés, y l'ex-presidari tingué una gran alegría.

—Ara sí—digué—que ni la dona 'm coneixerá.

Y se'n aná tot content, tal vegada á emprendre ab l'ull nou una vida nova.

—Ara, cuidado á espatllar á ningú més—li digué 'l Doctor Anet, al despedirlo.

—No tingui por, no tingui por... Ara ray que ab els dos ulls no 'm podré dir ningú que sigui borni, com l'altra vegada que de aquí va venir tot.

Y á grans gambadas va baixar l'escala.

P. DEL O.

PROFUNDISANT

Molts vespres, al entorn de un llum elèctric
he observat que hi revolán burinots,
atrets per la potent claror que llença
el foc lluminós,
vers al qual fascinats y ab violència
els burinots enflan el seu vol;
y xocant contra 'l globo, en terra cauhen
estemordits pel cop.

Llavors, quan altra volta 'l vol aixecan
passat l' aturidiment del primer xoch,
vers al foc de llum sens tardar tornan,
estrellantse de nou;
y simultáneament, l' un tras del altre,
porffan repetint aquesta sort,
fins que en un xoch de mort per últim pagan
tan cega obstinació.

¡Quánts homes fascinats per la luxuria
van á estrellarse en foc corruptor,
y en repetir la sort després s' obstinan
igual que 'ls burinots!...

¡Quants homes enlluhernats per las riquesas
porffan probant sort dintre del joch,
y al fi un terrible cop els aniquila
igual que als burinots!

E. DEL FAT

PETITS INDUSTRIALS

Un banch de pedra del passeig de Gracia.

En el banch, quatre individus que no 's coneixen
y que s' han assentat en aquell banch com podían
haverho fet en qualsevol altre.

¿Cóm se diuhen? No ho sabem; pero convenient als
nostres propòsits que 's diguin algun nom, els bate-
jarém á corre-cuyta y 'ns pendrém la llibertat de su-
posar que 's diuhen senyor A, senyor B, senyor C y
senyor D.

Cumplerts aquests requisits elementals, deixémlos
enrahonar y escoltém la seva conversa.

A.—Bónich día 'l d' avuy.

B.—Si que ho es.

C.—Ja 'ns tocava per xó, perque mirin que ton-
gada mes dolenta que la qu' hem passat...

D.—¡Y tan dolental!

A (*suspirant.*)—Desgraciadament, si las cosas del
cel s' arreglan, las de la terra fan cara de continuar
del mateix modo.

B.—O de posarse pitjor.

UN DURO DELS SEGADORS

—¿Ja passa aquesta moneda?

—¡Vayal... Y si no li volen pendre... ¡bon cop de fals!

C.—¡Cent vegadas pitjor!

D.—¿Cent?... ¡Mil!

A (*mirant als seus companys de banch.*)—Per lo
que veig, tots respirém per la mateixa ferida.

B.—En efecte, me sembla que si fá ó no fá...

A.—Sería curiós que la casualitat hagués reunit
en aquest banch á quatre víctimas de las circuns-
tancias. No sé vostés á qué 's dedican: jo soch un
petit industrial.

B.—Lo mateix li dich.

C.—Jo també.

D.—Jo igualment.

A.—¡Vés si he tingut bon ull!... Pero desde luego
m' atreveixo á assegurarlos que de mala sort com la
meva no n' hi ha un' altra.

B.—¡Fugil... Per mala sort, la d' un servidor.

C.—¡Cal... La meva.

D.—Si coneguessin la meva no parlarían aixís.

A.—Ho hauríam de veure aixó... ¿'M permeten
que 'ls obri 'l cor.

B.—Obril! Després... ¿veritat?... (*Mirantse als de-
més.*) nosaltres li obrirém el nostre.

A.—Veurán quína historia mes llastimosa. Vaig
establirme fá tres mesos. M' havia figurat que en
aquest recó d' Ensanxe una tenda de comestibles no
podía anar malament, y fent sacrificis que no es del
cas referir, vaig obrirne una, bastant ben provehida.

B.—¿Y qué li ha succehit?

A.—Qu' estich á punt d' anarme'n al cel en cos y
ánima... y balansas. No s' ha vist fracás mes com-
plert. Sigui que d' establiments com el meu n' hi ha
molts, sigui que aixó dels comestibles ha passat de
moda, lo cert es qu' en aquests tres mesos mortals
apenas hi fet tres pessetas de calaix.

B.—Pues, fillet, lo mateix me succeheix á mí. Jo
soch sabater, tinch en aquests barris una botigueta
de calsat... y passo senmanas enteras sense veure
entrar á casa un sol comprador.

C.—Vaja, estich per creure que las nostras malas
estrellas han sigut fetas en el mateix motllo. El meu
establiment es una taberna, y pam ensá pam enllá,
haig de llençar lamentacions molt parecudas á las
sevas. A pesar de la fama que las tabernas tenen de
ser vividoras, la meva no pot arrelarse de cap modo,
y molts son els días que las aixetas no 's bellugan
desde que 'm llevo fins que me 'n torno al llit.

D.—Si 'l mal de molts consolés, com alguns asse-
guran, potser las sevas lamentacions atenuarían la
meva pena; pero desgraciadament ab aquest remey
no hi crech. Sí, senyors; també jo estich establert
per aquests voltants, també la sort se m' ha girat d'
espatllas y també 'm trobo sense clientela y sense
saber de qué faré mánigas si aquesta situació dura
gayre temps.

A.—Lo pitjor de tot es que, mentres tant, las con-
tribucions cauhen, els lloguers vencen, els gastos no
poden suprimirse...

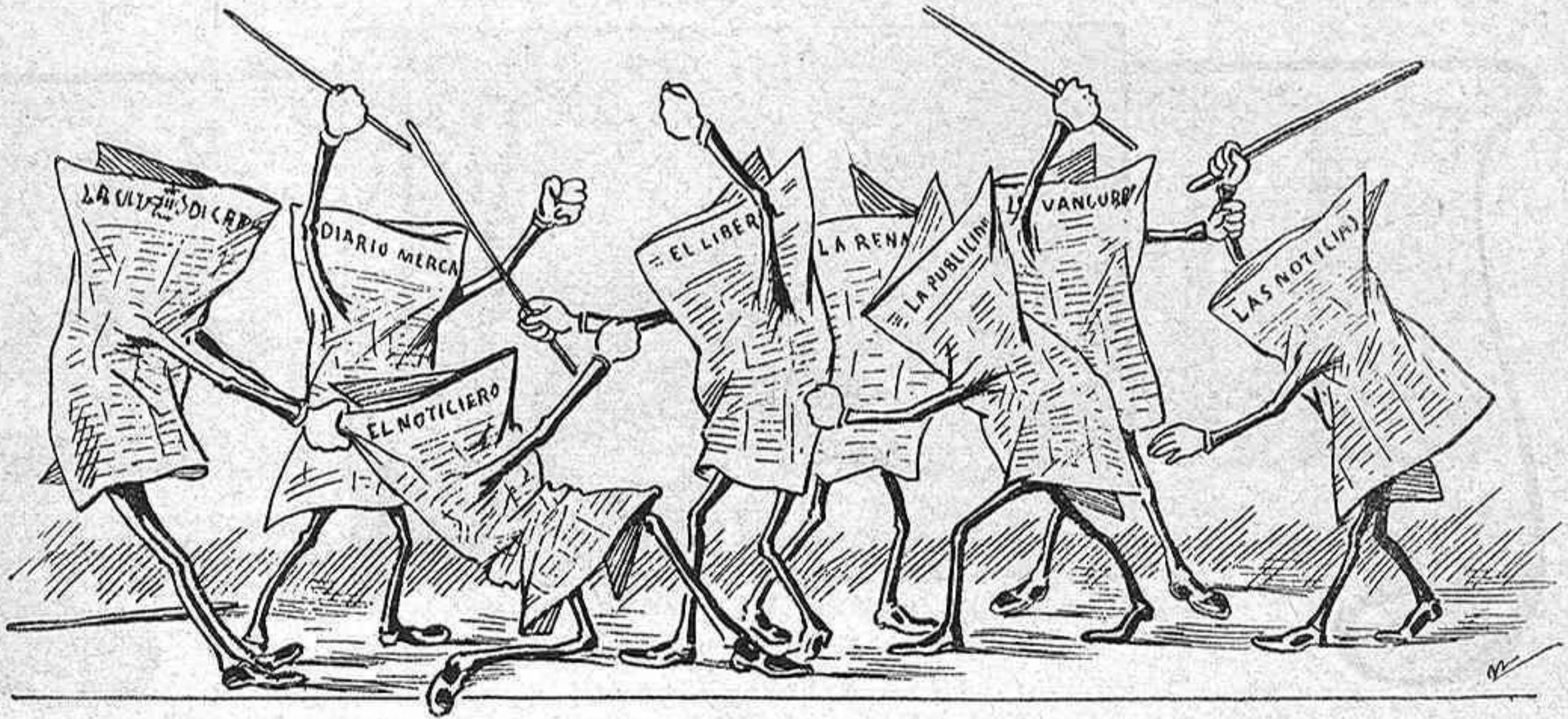
B.—Y un ha d' anar vivint y tirant, tant si pot
com si no pot. ¿No es aixó lo que vol dir?

A.—Sí, senyor. ¿No saben á qué 'm veig obligat jo,
ara com ara?... (*Rihent ab amargura.*) ¿No ho sa-
ben?... Ja qu' hem comensat á ser franchs, diguémho
tot. Pues no m' ha quedat altre remey que menjar-
me la botiga. A falta de consumidors, jo mateix me
consumeixo els comestibles del meu establiment.

B.—Prengui paciència, amich, que una cosa pa-
rescada estich fent jo ab el calsat de la meva botiga.
¿Per qué 's pensan vostés que surto de casa y pas-
sejo? Per gastar sabatas dels armaris. Y lo mateix
fan la meva dona y 'ls meus fills. Encare 'l que por-
tan no es una mica deslluhit, vinga un calsat nou.

C.—Es també la defensa que jo tinch: béurem el
vi de las botas. No: lo qu' es de sed, no es fácil que

ESPECTACLES BARCELONINS

La lluyta per la existencia,
ó A caza de perros chicos
ó ¡Sálvese la tirada
y piérdanse los principios.

m' hi mori. ¿Qué la parroquia no vé? Que no vingui: entre tant, jo faré de parroquiá.

D. (ab tristesa.)—Ja ho havia dit que 'l mes desgraciat dels quatre soch jo!

A.—¿Vosté?

D.—Sí, senyors: en mitj de la crisis que atavesém, vostés al menos tenen un consol, un alivi, una defensa. L' un se menja els seus queviures, l' altre 's posa la sevas sabatas, l' altre 's beu el seu vi... ¡Jo no 'l tinch aquest recurs!

B.—¿Quí li priva?

D.—L' índole de la meva industria.

A.—¿No se 'ls pot consumir els seus géneros?

D.—No, senyors... ¡Ni ganas!

B.—¿A qué 's dedica vosté?

D.—A construhir caixas de mort.

A. MARCH

AMATORIA

Riém, mon amor, riém;
acóstat mentre esperém
el día qu' abdós fondrém
nostra ánima amorisada
que, jo al escalf del amor
mes sento creixe en mon cor
la flama de nova vida.
Recobra ton esperit
y míram bé, fit á fit,
¡oh hermosa! tot quan t' hi dit
en mos ulls, que no menteixen,
puig ells l' expressió fidel
retratan del quí ab anhel
espera qu' ab tú l' uneixen.
Som joves! som joves, sí,

mes dígam ¿y qué vol dí
si aixís ho vol el destí
que jo t' aymi fins que mori?
¿no m' omplas tot lo que vuy
d' ahir, demá y fins avuy?
donchs, ¡deixa que 'l mon murmori!
Acóstat bé, aixís, á flor
de llabi, mentres el cor
glateix radiant d' amor,
de pler, de ditxa y dolsura,
y aixís l' aspró de mon bés
al mitj de ton llabi encés
reportará-ns la ventura.

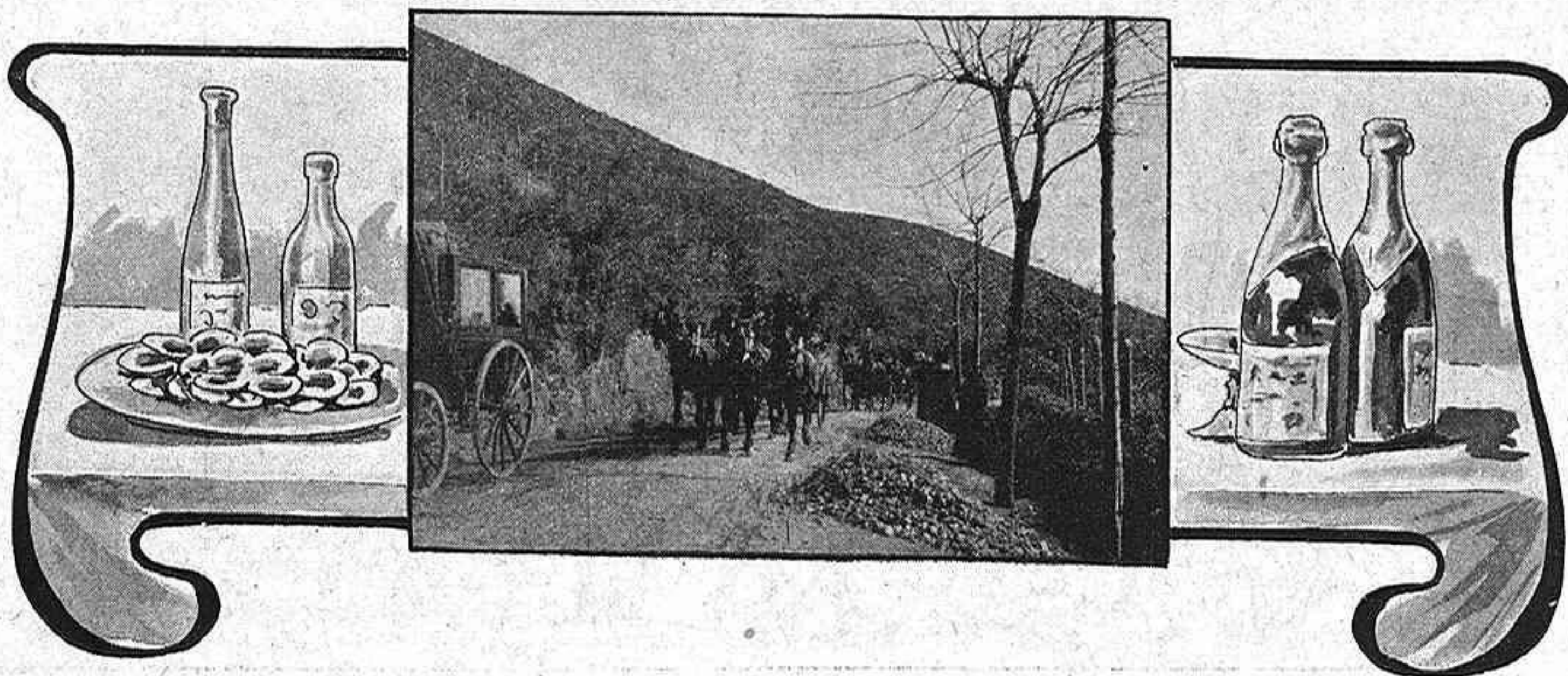
SALVADOR BORRUT Y SOLER

LA MONEDA CATALANISTA

—Aquí va aixó, y ara ¡que rodi!

LA PASQUA DELS RICHS

¡A la torre! ¡A remullar
la mona ab xampany del ff!

EXTRANGERISME

Va posantse de tal modo 'l nostre idioma d' un quant temps á aquesta part, que si las autoritats... académicas no prenen alguna mida enérgica, crech que acabarem per no sapiguer lo que llegim ni lo que 'ns pesquem.

Es impossible passar els ulls per la gacetilla de qualsevol periódich sense trobarhi dugas ó tres dotzenas de paraulas extrangeras. Francesas, inglesas, italianas... de tot hi ha en la vinya gramatical del Senyor.

Antiguament, aquestas llibertats lingüísticas no més se solían pendre en las grans solemnitats. Fora d' algún *bouquet*, d' una que altra *soirée*, dels *landaux* més indispensables y de tres ó quatre *toilettes*, que casi feyan gracia per la distinció que imprimian al

LO QU' HEM FET AQUESTS VESPRES

Escampar la boyra.

discurs, tothom enrahonava com s' ha d' enrahonar y deya lo que havia de dir ab las paraulas que de petit li havían ensenyat en el *seno* de la familia.

Pero comensaren á introduhirse entre nosaltres els *sports* extrangers, y ¡adios idioma! L' *habla* de Cervantes quedá feta un guinyapo y la llengua del rector de Valfogona, un drapot.

Els dels caballs crech que van ser els primers. Tota la vida recordarém l' admiració, l' espant ab que al anunciarse las corridas d' inauguració del hipódromo, llegirem aquell surtit de paraulas incomprendibles, que semblavan acabadas d' inventar.

La *pelouse*, els *bookmakers*, el *pesage*, els *handicappers*... una pila de termes que no 's podían pronunciar sense retorsar els llabis y doblegar la llengua.

Després van apareixer els ciclistas. ¡Quín altre galimatías, ab els seus *entrenaments*, els seus *tandems* y 'ls seus *records* del kilómetro, de la hora y del pam y mitj!

—¿Qué vol dir tot aixó?—exclamava la gent, esparverada:—¿Es que tornem á la época de la suspensió de las obras de la torre de Babel, ó es que 'l món s' acaba y 's comensa per donar garrot al idioma?...—

No, senyors; era que l' humanitat tracta d' organitzar-se en forma de manicomi y vol plantejar tan trascendental millora per medi de la llengua.

Per si algun dupte 'ls queda de lo que 'ls dich, llegeixin el *suelto* que copió d' un diari dels nostres:

«Mañana á las tres y en el sitio de costumbre tendrá lugar un gran *match* de *foot-ball* entre el S. C. C. y el B. B. C. El *team* del primero estará formado por Pablo Pérez, *goal keeper*; Pedro Gómez y Lucas Téllez, *backs*; Juan López y Ramón Nuñez, *half-backs*, Antonio Ordóñez, *cap* y José Ruiz y Alfonso Bermúdez, *forwards*. En el segundo figurarán *goals keepers*, *backs*, *half-backs*, *caps* y *forwards* no menos distinguidos que los citados.»

¿Qué tal? Després d' aquesta pedregada de *forwards*, *caps*, *backs*, *half-backs* y *goals keepers*, ¿quín recurs li queda al idioma, sino 'l d' anarsen á can Pistraus, despedintse avans, y per tota una eternitat, del diccionari de la terra?

Sempre ha sigut l' afició á lo exótic una de las plagas d' Espanya, pero may tan funesta malura havia presentat un carácter tan maligne y agut com en l' actualitat.

LA PASQUA DELS POBRES

Deixeuvos de tonterías;
la millor torre es aquí.

¿Qué 'ls costaría á aquests senyors qu' en el sitio de costumbre jugarán al foot (¡Ave María Puríssima!) foot-ball, qué 'ls costaría d' enrahonar clar y dir senzillament que jugarán á pilota, sino qu' en compte de ferho ab las mans ho farán ab' els peus?

MATÍAS BONAFÉ

CARTA SENSE SOBRE

al distingit artista, caricaturista y fondista en Lluís Barrillon, autor de mes de 250 quadros plástichs, exposats á l' aparador de casa seva.

Després de admirá 'ls teus quadros de grupos y professóns, retratos, caricaturas, vistas, paissatjes, vapors, cabalgatas, edificis, coros, objectes, dramóns, escenas, costúms, pessebres, y altres cosas de mes vol, modelats ab molta gracia valguente de naps y cols, carabassas, escarolas, bróquil, patatas, sigróns, raves, pésols, arengadas, taronjas, monjetas, nous, cacahuets, peras, formatjes, pomas, espelmas, sabó, escuradents, pastanagas, olivas, galetas, ous, cocos y otras hierbas, cregas que m' ha agafat mes d' un cop la intenció de encarregarte un retrato bastant gros de la sogra, (fet de cosas que 's posin be al pahidor,) sols pel gust de poguer dir que fora l' únich al mon i que m' hi menjat á la sogra sense tenirhi rahons!

J. STARAMSA

LLIBRES

LA CIVILIZACIONES DE LA INDIA por GUSTAVO LE BON. Traducción de F. PÍ Y ARSUAGA.—La casa Montaner y Simon acaba de donar á l' estampa 'l volum pri-

mer de aquesta obra interessantíssima, que comprén quatre llibres: el primer *Los medis* ó siga la geografia del país; el segón *Las rassas*, estudi dels pobladors de aquelles immensas comarcas; el tercer la *Historia de la India*, desde las sevas fonts fins á la conquista del país realisada pels inglesos; y el quart la *Evolució de la civilizació de la India* en los períodos védich, bracmánich, búdich, neobracmánich y indo-musulmá.

Aquest petit sumari basta á donar una idea de la importancia de un llibre tan instructiu y al mateix temps ple d' interés pel gran paper que la rassa india representa en el progrés evolutiu de la civilizació humana.

Il·lustran l' obra un gran número de grabats reprodu-

LA BANDA DEL ASILO NAVAL AL PELAYO

Els instruments son massa grossos, es veritat; pero aixís també si 'l barco té una desgracia, els pobres xicots podran ferlos servir de salva-vidas.

hint tipos y monuments, escenas antigüas, y costums dels nostres días, que contribuïen á donar interés y amenitat al text.

ALTRES LLIBRES REBUTS: *Tratado de la falsificación de los vinos*, sus caracteres, efectos en la economía y procedimientos prácticos para reconocer su presencia, por J. T. V. Muller.—Segunda edición.—Ha donat á llum aquesta obra tan útil la casa V. Suárez de Madrid.

*** *Arthur Osona*.—Disertació biogràfica, llegida en la sessió necrològica que l'Agrupació excursionista catalana *Montanyenchs* dedicà al malaguanyat patriu per *Antón Busquets y Punset*.

*** *Gran Teatro del Liceo*.—Memoria de la Junta de Gobierno para la general ordinaria de 1901.—Conté al final la estadística puntualizada de las obras, balls y altres espectacles posats en el Gran Teatro desde 'l 20 de abril de 1862 en que quedà reedificat després del incendi, fins al acabament del segle XIX, ab nota de las representacions que ha tingut durant aquest període cada un dels títuls.

*** *L'acció moral moderna*.—Tipos representatius per *Ernest Vendrell*.—Conferencia impregnada d'esperit modern y progressiu, donada al *Ateneo barcelonés* la vetlla del 15 de febrer últim.

*** *Los desheredados*, drama en 3 actos y un epílogo, original de *D. J. Nogué y Roca* representat al *Nou Retiro* ab éxit la nit del 22 de desembre de 1900. L'autor conserva inédit l'original català de aquesta obra que reuneix molt bonas condicions escèniques.

RATA SABIA

SUCH DE SÁBIS

XXIII, *Argoust*; XXIV, *Syrus*; XXV, *Martinez de la Rosa*; XXVI, ***; XXVII, *La Discusión*; XXVIII, *Proverbis*; XXIX, *Phe dro*; XXX, *Larcher*.

XXIII

La devoció de las donas en moltas, solzament es coquetería; una cosa que ocupa ab descans el temps, que distréu sens comprometre y diverteix al ensemps.

XXIV

Si vols guanyar estalvia que 'l negoci que may falla es el de la economía.

XXV

El cástich verdader d'alguna falta, de un pecat la mes forta penitencia, no 'ns la imposa 'l fiscal ni 'l confessor sino nostra conciencia.

XXVI

Si á una dona de talent vols darli 'l valor que tinga, cotejali pe 'l que mostri dintre casa en la familia.

XXVII

En cosas d'amor, dupta; si de política, viu sempre previngut y desconfia; mes si la cosa es de virtut, no hi ereguis sense las probas.

XXVIII

No gastis el temps en va

que una vegada perdut ja no 's pot recuperá.

XXIX

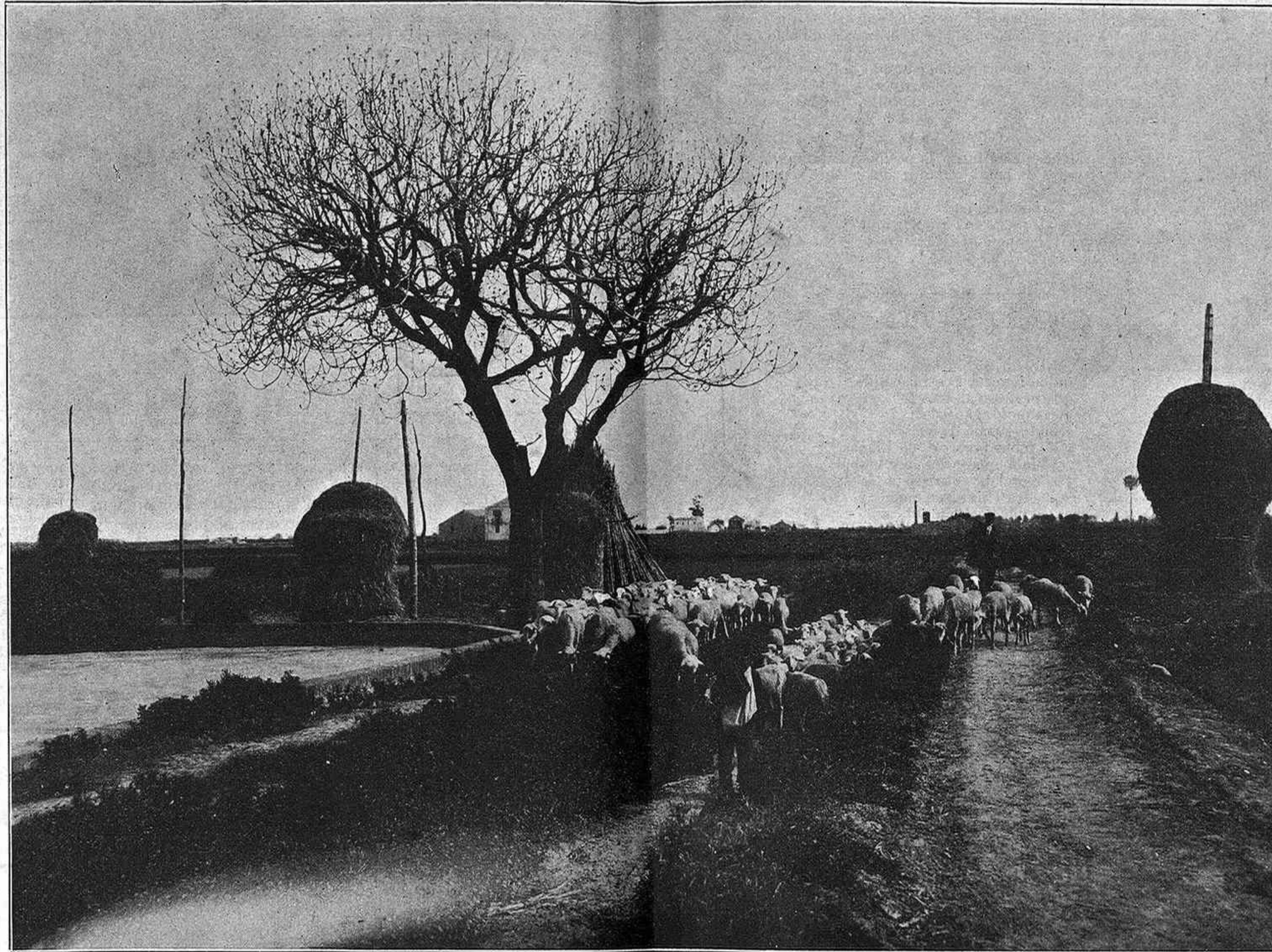
No hi ha res que mes abundi que la paraula d'*amich*, ni res que mes escasseji que *alló* mateix que s'ho diu.

XXX

A l'Iglesia la dona es una santa; un ángel al carrer; á la finestra un bitxo; una cotorra si á la porta la sent; al jardí es una cabra que á la veu del *pastor*, mansa, obeheix.

J. FERRÉ Y GENDRE

Nostra carn de cada día

(Inst. Rus, colaborador artístico de LA ESQUELLA)

Sant Adrià del Besós.—Un remat de béns, encaminantse á Barcelona.

LICEO

Ja es una gran cosa que 'ls propietaris y abonats del Gran Teatro 's resignin á disfrutar de un espectacle sense música, sense típles, sense tenor, sense cap dels elements musicals que constituïen el seu incentiu ordinari. La companyia dramática italiana de la Reiter y en Pasta s'ha encarregat de fer el gasto durant la temporada de Primavera.

La Reiter conserva de quan vingué á Barcelona per primera volta ab l'Emmanuel, la negror dels cabells y dels ulls; la blancura del cutis y de las dents: es encare hermosa, y tant com hermosa simpática. Vaja, que té ángel.

Aixó ho veu tothom al primer cop d'ull y fins sembla qu'ella mateixa s'ho coneix, y hasta 's diria que pensa ab aixó mes de una vegada, quan en escena ab un altre actor, aquest li dona la réplica. Nosaltres voldríam véurela mes olvidadissa d'ella mateixa, mes identificada y concentrada ab el personatge que representa; fent una mica mes la veritat y una mica menos la comedia.

No se m'excusa que al públich del Liceo li agrada molt aquest treball algun tan artificiós, quan qu' l'executa té la gracia purament externa que distingeix á la Reiter: aquell modo lleuger de dir y d'expressar si no es molt intens á lo menos entreté agradosamente á un públich que no está per psicologías, ni per emocións fondas; que va al teatro á recrearse purament, y no á trencarse 'l cap y á patir del cor. Apart de aixó no ha de ser tan radical la diferenciació de l'ópera ab el drama. Si ho sigués el públich del Liceo se 'n ressentiria.

La primera nit uns liceístas estavan entusiasmats ab un Napoleón nerviós y biliós, que portava la mà, sempre ficada á l'hermilla y parlava á batzegadas. No he vist jo una figura mes convencional ni mes amenerada, y ab tot, ells no tenian prou boca per alabarlo.—Aixó—deyan—es una verdadera resurrecció de Napoleón primer.

Y jo mentres tant pensava:—¡Infelissos! Vos donan un napoleón fregat ab polvos de mirall, y 'l prenéu per bó. En fí: vosaltres mateixos.

Tals son las primeras impresións qu'hem tingut ocasió de apuntar ab motiu de la presencia de la companyia dramática italiana en el Liceo.

Aprofitarém las representacions successivas per anarlas ampliant en conformitat á las obras que vajan posantse en escena.

ROMEA

Res Je nou.

Un drama en porta: *Licencia cosa* del Ernest Soler de las Casas.

TÍVOLI

La companyia valenciana de 'n Talavera y 'l mestre Valls ha sigut molt ben rebuda, obtenint una bona interpretació las obretas castellanas y valencianas posadas en escena y distingintse de una manera especial la triple Filomena García, qu' es molt simpática.

Dimars va estrenarse una opereta dramática valenciana titulada *La Senserrá*, lletra dels Srs. Bernal y Santoncha, música del mestre Bellvé.

Es una obra de un assumpto senzill, tret de una narració de 'n Blasco Ibáñez y desenvolupat ab claretat sobre un fondo ple de colorit y de sentiment popular.

Els tipos son vius y dibuixats ab fermesa, destacantse perfectament dintre de l'acció, ab son caràcter popular de bona lley, fill de l'observació del natural.

De la música, qu' es també molt característica sobre-

PRINCIPAL

S'ha inaugurat la temporada de Primavera ab una companyia de sarsuela y ópera espanyola, que acut á las obras mes conegudas del repertori.

Amants, ans que tot, de las novedats, esperarém á veure si efectúa algun estreno que valgui la pena de parlarne.

surten un quinteto cómic, el ball de las cintas y la co-pla final.

L'obra sigué representada ab verdader carinyo, alcansant un éxit complert.

NOVEDATS

...Y 'l senyor Borrás que havia passat de Novedats al Tívoli, ha passat novament del Tívoli á Novedats.

...Y las representacions de *Jesús de Nazareth* comensadas al Tívoli, á Novedats prossegueixen.

...Y no hi ha per ara res mes de nou.

CATALUNYA

Juicio oral es una especie de glorificació de las reminiscencias.

Ab l'escusa de jutjar al género xich en judici oral torna á presentarse lo que ja estém cuyts y tips y cansats de veure: tipos y personatjes, diálechs y xistes y sobre tot la mateixa música sobada y ressobada.

Si 'ls autors, madrilenys no mostran una mica mes de ingeni, francament, haurém de plegar.

Ja tenen sort els autors de *Juicio oral* que D. Ramón de la Cruz es mort fá més de un sigle. Alló d'estar desbarrant un' hora llarga y despenjarse al últim ab una especie de apoteosis dedicada al immortal saineter, al sol objecte de ferlo responsable de totas las xavacanadas y bestiesas del género xich, sols pot acudirseli á qui no té cap aprensió del públich, ni dels que per rahó de pertanyer á la *ilustre clase de difuntos*, no poden ja tornar al mon per defensarse.

Afortunadament, amenisan las funcions d' *Eldorado* las senyoretas del ball aéreo, que baix la direcció de Mile. Mary Krauss executan un treball delicat, hermós y vistósissim.

LO QUE DIU LA MAMÁ

—Ten compte ab els tranvías, Juanito, y torna aviat, ¿eh?

El *despertar de las flors* resulta un ballet que produheix verdadera ilusió, sobre tot quan al volar de las agraciadas bailarinas aéreas s' hi uneix l' esclat de llum multicolor produhida per las flors de las guirnaldas que portan entre mans y ab las quals realisan unas combinacions preciosas.

El públich reb ab entussiasme aquest nou espectacle, algun tant paregut, encare que superior al ballet aéreo executat á Barcelona per primera volta, per las damas vienesas.

GRAN-VÍA

No té en Giuseppe Minuto la pasmosa habilitat de 'n Frégoli; pero es un hábil imitador del célebre transformista.

El públich l' aplaudeix cada vespre.

Un aficionat als jochs de paraulas digué:

—No dona l' hora com en Frégoli; pero no 's pot negar que dona el *Minuto*.

N. N. N.

CONSULTA

Ciudadá Jéspus: Jo soch un bo iguer del carré Ample que professo ab tota fe ideas molt avansadas: soch un catalá de cor y he rebut favors d' en Planas.

Com á amant del meu taulell y comerciant entussiasista la nostra Unió Nacional m' es una cosa simpática; tinch, com á amich del avens ideas republicanas; com á catalá de cor m' agrada la gent de casa, y com á home agrahit no puch negar res al Planas.

Donchs be, are lo meu vot á un mateix moment reclaman la botigueta, la idea, nostra terra catalana y els debers del agrahiment que son per mí cosa santa.

Son quatre els que tenen dret el sufragi á demanarme, pro el meu vot es tan sols un y no 'l puch dividí en quatre.

¿Qué faré? Jo 'm torno boig buscant una forma honrada de cumplir ab tots com cal, y fins me venfan ganas de morir per un quant temps y així el compromís salvava.

Vosté que te tantas llums, anem al dir, y te trassa en trobar las solucions de las cosas intrincadas, vegi si 'm sab trobá el com puch sortir de aquesta trampa que m' han parat el taulell la idea, el terrós y en Planas.

Si m' ho troba li enviare una llangonissa llarga ab un sach de gratitut de son afectíssim

Llaunas.

RESPOSTA.

Ciudadá Llaunas: No crech qu' en tot aixó que l' esvara hi hagi motiu per morirse ni per dirm trencaclosayre.

Si vosté 'm vol creure á mí busqui amichs que fassin malvas fassi una roda tot sol y dongui el vot á tots quatre.

Si al seguir aquet consell qualsevol dupte l' assalta consulti á n' en Samaranch qu' es mestre en aquestas farsas.

JEPH DE JESPU

ALREDEDORS DE BARCELONA—LA «FONT GROGA»

La parada dels carruatges.

La Joventut escolar republicana ha donat una bona fregada d'orellas al *Avi Brusi* que ab motiu del desahogo del dilluns de Pasqua, tracta als enemics de las professons y als autors de las protestas anticlericals de «*estudiantes holgazanes, trinxeraires sin casa ni hogar, licenciados de presidio y gentes que deberian estar en él.*»

L'escrit dels estudiants, entre 'ls quals figuren noms de alumnos distingits que ab tot y sas ideas lliberals guanyan á fi de curs els primers premis y las matriculas de honor, es contundent á tot serho. Es un escrit capás de fer entrar dintre del cos al *Avi Brusi* la mala baba que li destila per la boca, quan en tots els que no pensan com ell hi acostuma á veure trinxeraires y escapats de presidi.

Els temps en que aquest Mestre Titas imposava en absolut las sevas opinions á Barcelona, han passat pera no tornar may més. Ja se 'n hauria de haver convensut fá temps aquest arqueològich defensor de las cucurullas.

Feya mes de deu anys que no havia vist una corrida de toros, quan se m'ocorregué diumenje arribarme á las Arenas. ¡Y quina degeneració! Ja no hi ha toreros, ni toros, ni públich.

Aquell *Conejito* que passa per ser avuy el número hu, resulta un ensopit de primera: aquell inhàbil *Montes* ni á parodia arriba del famós homónim dels temps en que 'ls matadors cobraven poch y treballavan com uns héroes: y en quan al *Machaquito*, ja m'avisarán el día que quedarà *matxacat* de cap á peus, que no trigarà gayre si no s'espavila. Candidat al suicidi, sense ni sombra d'art, tota la seva gracia consisteix ab la flemma que demostra, cada cop que 'l toro l'envia á passeig de una morrada.

Els toros eran Miuras; pero Miuras párvuls, sense aquella mala intenció que 'ls havia fet célebres y sobre tot sense forsa.

¿Y qué dirém del públich? Res mes sino que Déu li mantingui 'l bon humor, porque l'empresa puga

servirli gat, cobrant per llebra. El públich s'enca rrega de la part cómica, aplaudint burlescament quan s'hauria d'indignar, y fent tocar la música també per burla quan un primer espasa dona mostres de no saber ni lo que 's pesca.

De manera que ja s'ha acabat tot: toreros, toros y públich. La plassa es una gran paella de coure bunyols. Difícil, sino impossible, li ha de ser á *El Liberal* en Barcelona reanimar la decayguda afició, omplint la major part de sas edicions de materia tauromáquica.

Aquesta gran decadencia únicament se pot observar en tota la seva magnitud, després de més de deu anys de no haver anat á veure cap corrida.

Llegeixo:

«La reina regala á la Asociación Literaria de Gerona, para que sirva de premio en su certámen, una lámpara de cristal de colores con pantalla.»

Una lámpara de cristall corre perill de trencárseli al poeta que la guanyi.

Pero mentres li quedi la pantalla... Sempre hi haurá un Sagasta ó un Silvela que se 'n alegrin.

Veig ab gust que 'l Sr. Ferrer y Vidal (D. Joan), á qui jo creya mort, encare es viu. Y tant viu que no fa més que bellugarse, anantse'n á Madrid á veure's ab el ministre, y corrent sense casi respirar cap á Vilanova, á prepararse l'elecció de Diputat á Corts.

Dich y repeteixo que 'm creya qu'era mort, per quant sols els difunts deixan de contestar á las observacions que reiteradament va ferli LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, á propòsit del llegat del Sr. Gil, aplicable á la construcció de un Hospital á Barcelona, del qual va ferlo executor testamentari aquell digne patrici tan amich dels pobres, sense que 'l senyor Ferrer y Vidal (D. Joan) haja complert després de tants anys l'honrosa missió que aquell va conferirli, ni haja donat la explicació més mínima respecte á las causas que puguin haverli impedit de complirla.

Pero ara, á lo menos, sé qu' es viu; ara sé que 's belluga molt, y me 'n alegro.

Perque confió que 'ls vilanovíns, quals vots solicita, 'm farán l'obsequi de ficarli 'ls dits á la boca, demanantli, exigintli explicacions sobre un assumpto de verdadera moralitat. A Vilanova, com á Barce-

¡ABRIL!

DEL TEMPS

Els primers quinze anys
son els anys de ditxa;
las primeras flors
son las mes bonicas.

lona hi ha molts obrers, dignes com els nostres de ser beneficiats ab el llegat del Sr. Gil. Avants de permetre aquests obrers, y ab ells totas las personas formals, que 'l Sr. Ferrer y Vidal (D. Joan) puga ostentar l' investidura de pare de la patria, será precís que s' expliqui, que dongui compte immediat de la confiansa que va ferli 'l Sr. Gil pera un fi benéfich que no s' ha realisat encare, ni va pel camí de realisarse.

No es lícit que qui está en deute ab els pobres—mentres al hospital de Barcelona no poden serhi acullits tots els que hi acuden—s' entretengui fent campanyas electorals, ab l' idea de anarse'n á Madrid á fer política.

Beneficencia ha de fer avants el Sr. Ferrer y Vi-

—A la primavera, ja se sab, tot brota.

dal (D. Joan): el deute sagrat que té contret ab la seva propia conciencia, ab la memoria del Sr. Gil y ab els pobres, l' ha de saldar avants que tot... y si no ho fa... ¡electors de Vilanova! feume un favor: tracteulo com se mereix.

L' altre dia 's vá veure á l' Audiencia un judici curiós.

Se tractava de un cómich que ab un clau vá forsar el pany de un bagul de uns rellogats que vivían ab ell á casa de la seva dida, emportantse'n un llen-sol, una camisa y algunas altras prendas que vá anar á empenyar per sis pessetas.

La justicia vá valorarho en vuit, mes mitja pesse-ta dels desperfectes causats en el pany.

¡Un crim horrendo!

* * *

Y la proba es que després de vuit mesos de presó preventiva, imposada al cómich, vá ser convocat el Jurat perque li acabés de arreglar els comptes.

El reo era confés y convicte; el fiscal vá acusarlo: 'l seu advocat defensor vá adherirse á l' acusació fiscal... y sols el cómich vá demanar perdó ab llá-grimas als ulls, dihent que havia obrat á estímul de la miseria: que ja portava vuit mesos de pudrirse á la presó... y que no hi tornaría mes.

El Jurat va reconeixer la seva inculpabilitat.

Y molt ben fet que vá fer, al mostrarse benévol, puig fins vá esmenar la plana al legislador, que per qualsevol patarata que hauria de ventilarse davant dels Jutjes municipals, exigeix la reunió del jurat.

No es extrany que carregant una escopeta de llau-na ab tanta pólvora li surti 'l tret per la culata.

Els de la *Perdiu* treballan molt per anar á las elec-cions, dihent que tenen 20 mil duros per gastar.

Els de la *Patim* arrufan el nás, y recordan que segons las bases de las Assambleas catalanistas, els candidats que 's presentin han de obtenir el bene-plácit de la Unió.

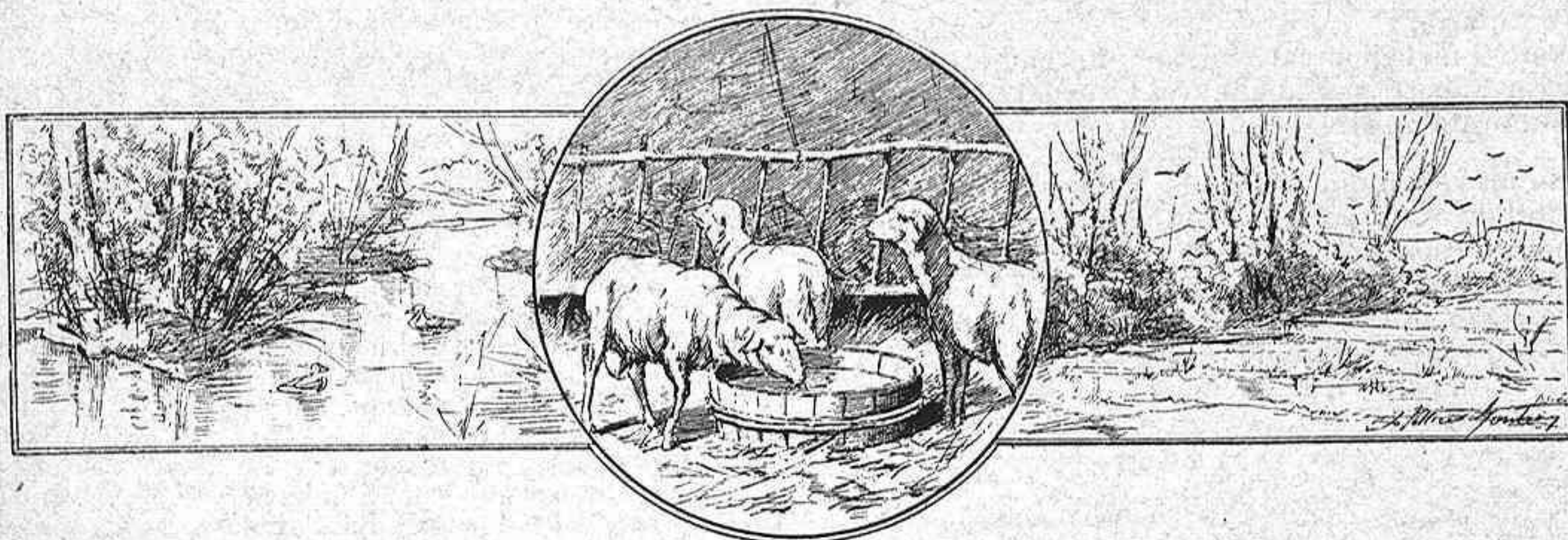
Y com l' *Unió catalanista* está ab els de la *Patim*, la *Perdiu* ab els seus 20 mil duros, *catalanistament* á lo menos, queda cassada y sense plomas.

* * *

Fentse cárrech de aquest assumpto, diu en *Doys* de *La Publicidad*.

«Solo están acordes cuando cantan *Els Segadors*.»
¡Ni, aixís, amich Doys; ni aixís!

ELS QUE HAN QUEDAT

Menjéu, bebéu, engreixeuvos,
passéu las horas felissas:
al sé á la segona Pasqua,
¡ay! ja us ho dirán de missas.

Fins quan cantan *Els Segadors*, la major part de las vegadas desafinan.

El governador de Madrit ha prohibit que una rival de D. Tancredo fes en la plassa de la Vila del Os, el mateix exercici d' esperar á un toro, inmóvil, que tanta celebritat ha proporcionat á n' aquell fantasma.

Al governador de Madrit haurían de donarli las dimissorias.

¿Cóm ha de ser gran Espanya haventhi autoritats que privan que s' espanseixin las verdaderas glorias nacionals?

Saludém al *Liberal* de Madrit que ha vingut á publicar una edició especial á Barcelona, ab lo propósit, segons manifesta, de fer coneixer allá lo de aquí y aquí lo d' allá.

Molt celebrarem que s' aclimati en l' atmósfera barcelonina... y en gracia á la simpatía que 'ns inspira, ens pendrem la llibertat de aconsellarli que no prodigui tant el sabó, alabant á Catalunya.

No hi ha cap necessitat de que ningú 'ns vulgui rentar la cara: ja de natural la portém neta.

La cara y el clatell.

Ha fugit el caixer de la Casa Provincial de Caritat, deixant un desfalch de uns 30 mil duros.

Lo que devía dir aqueix fulano: «La caritat ben entesa...»

Ja D. Tancredo, després de l' última embestida, que ab una mica més hi peta, ha desistit d' esperar nous toros, disfressat d' estatua.

Ara s' ha recordat qu' era sabater y s' ha decidit á posar una sabateria.

El comentari en castellá, que la cosa s' hi presta:

«D. Tancredo que antes salía por pies, ahora sale por zapatos.»

Permétim, Doctor Robert, que li digui que no 'l conech.

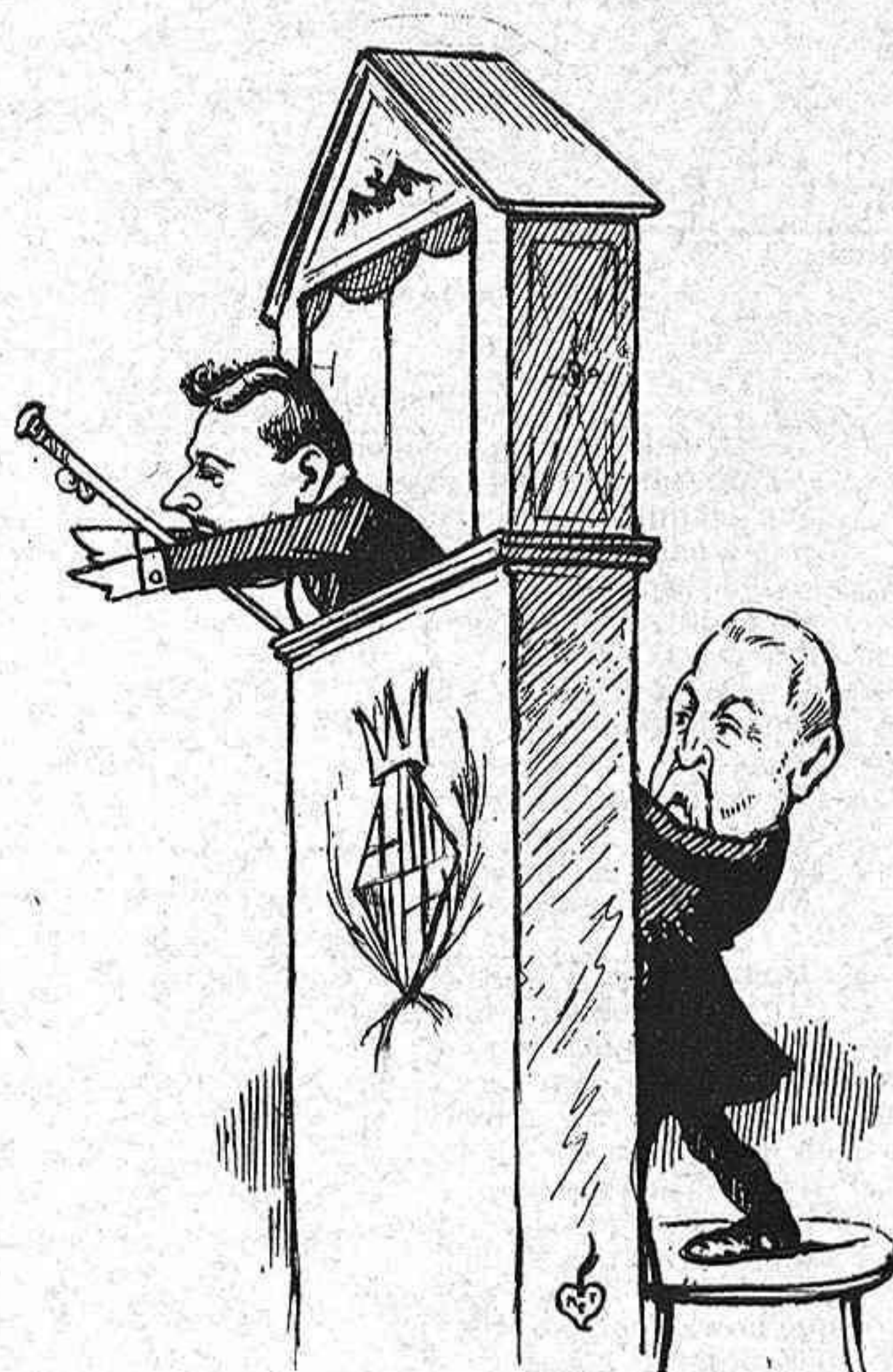
Vosté, president del *Ateneo*, no permetent que 's dongués en aquella casa la conferencia de la serie dels divendres, sols perque queya en divendres sant, sembla un altre Doctor Robert, no 'l Doctor Robert que jo coneixía, una persona ilustrada, reflexiva y justa.

Prenguis el pols, miris la llengua y mediquis desseguida, sino no hi será á temps. El virus catalanis-

ta clerical es contagiós y vosté, per lo que veig, ja 'l té inculat de plé á plé. Que Deu l' ampari.

Y ara no 'm vingui dihent que en el cas present s' ha limitat á cumplir els acorts de la majoría de la Junta directiva; perque hi ha drets naturals qu' están per damunt de tots els acorts que pugui pendre una Junta de hipócritas. En un cas semblant, l' inolvidable Yxart, va clavar la dimissió pels nassos de

EL PUTXINEL-LI DE LA CASA GRAN

—Senyors: á mí no 'm vinguin ab responsabilitats ni quèntos; jo no faig més que lo qu' en Comas y Masferrer em mana.

una Junta que acordá excluhir dos estudis al desnú de una Exposició de Bellas Arts que celebrá 'l ma-teix Ateneo.

Pero 'l malaguanyat Yxart era un home... y vosté, Doctor Robert, per lo que vaig veyent, no es més que un catalanista.

En un volúm que acaba de publicarse á París ab el títul de *Sal y pebre*, degut al célebre *chroniqueur* Scholl hi espigolo la següent anécdota:

- «Li preguntaren al Príncep de G...
—¿Quinas son las grans potencias d' Europa?
»Y ell vá respondre de correguda:
—L' Inglaterra, l' Alemanya, la Fransa, la Rus-sia... y la dona.

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO 1159

- 1.ª XARADA 1.ª—*Ma-ni-fes-ta-ci-óns.*
- 2.ª ID. 2.ª—*Paca.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Maca—Cama.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Senyora y Majora—Soler.*
- 5.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Fusteria.*
- 6.ª CONVERSA.—*Nicasí.*
- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Lo cant de la guatlla.*

XARADAS

I

UNA CONFESSIÓ

—¿Que li acusa la consciencia?
—Pare, tan sols una falta;
que 'ls diumenges de Quaresma
vaig á ballar cada tarde,
—¿Qué sento? ¿Vosté tan bella,
tan gentil, tan agraciada
tirarse á la perdició
d' un modo tan execrable?
¡Quí á la Quaresma vá al ball
prima-dos, molt més encare,
qu' el blasfem empedernit
de cor dur y mala baba!
¡Vosté no té salvació!...
¡No puch absóldrela!

—¡Pare!

¡Tingui compasió de mí!...
¡Miri que soch molt honrada!
¡M' absolgui per caritat,
que no es tan grave ma falta!
Perqué si jo vaig al ball
els diumenges á la tarde
es per no aná á pendre 'l sol
ab un xicot, que si m' ayma
també 'm podría trahir,
y m' ha advertit molt la mare
que no vaji sola ab ell
per solitaries marjadas
puig á voltas la ocasió
segons diuhen, fa sé lladre,
y si lladre ell fos ab mí
¡no hi valdrían pas las llágrimas!

¡llavors sí, que sempre mes
estaría condempnada!
—¿Pro qué diu? ¿Qué s' empatolla?
—¿Vol potser que vaji al teatre?
hi aniré; farán la *Electra*
y la gent entussiasmada
cridará ab tots sos pulmóns:
«¡Morin capellans y frares!»
«¡A fora la reacció!»
Y si fan un altre drama
segurament que hi veuré
ó á la esposa deshonorada,
ó al criminal sense cor
qu' entre 'l llot y el fanch s' arrastran.
—¡Oh!... grandíssima total!
no digui res més perque ara
com mes enrahonará
¡mes *prima-segona-quarta!*
—¿Que vol que vaji á l' iglesia?
¿Sí?... ¡Ja hi vaig moltes vegadas
y cregui que hi so vist cosas
que fan enrogir la cara!
¡Quan cops un que 's pica 'l pit...
—¡Fugi d' aquí descarada!
¡Quín mon mes *prima-dos-tres!*
—¡Quín confés mes... papanatas!

F. CARRERAS P.

ANAGRAMA

Un *tot*, de casa de forner
una *total* va robar
y al girar la cantonada
l' agafá un municipal.

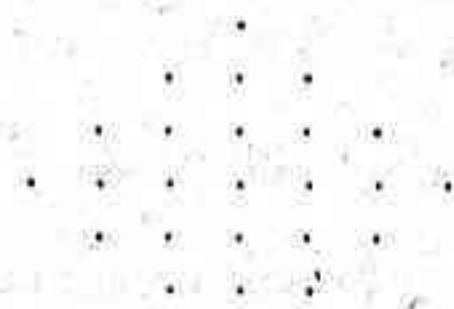
J. OLIVÉ Y LLOMBART

TRENCA-CLOSCAS

SR. FELIP R. MESTRES

Formar ab aquestas lletras el títul de un drama catalá.
BERGA PETIT

ROMBO

Vertical y horisontal. Primera ratlla: consonant.—Se-gona: part del cos.—Tercera: poble catalá.—Quarta: id.—Quinta: especie de cubell de fer bugada.—Sexta: per volar.—Séptima: vocal.

NOY DE LAS MOSTRAS

CONVERSA

—¿Ahont vas Estevet tan depressa?
—A comprar *La Esquella de la Torratxa* per ma ger-mana.
—¿Per la María?
—L' altra.
—No la conech pas. ¿Com se diu y á quín carrer está?
—Ja ho sabs; t' ho he dit y m' ho has dit respectiva-ment.

J. ALTADILL

GEROGLÍFICH

EL
I I I I
D
LINO
I I

CARLOS SOLER

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8.
Tinta Ch. Lorilleuz y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

ANUNCI

Singlots poétichs ab ninots

L' ÚLTIM TRENICALÓS

SINGLOT 16

PER SERAFÍ PITARRA

Preu 2 rals.

EL PROCESO DE CRISTO

POR *Francisco Pi y Arsuaga*

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

A. Schopenhauer. —Sobre la voluntad de la naturaleza.	Un tomo, Ptas. 2
Carlos Albert. —El amor libre.	» » 2
Baltasar Gracian. —El héroe. El discreto.	» » 3
Emerson. —El hombre y el mundo.	» » 2
Nietzsche. —El origen de la tragedia.	» » 2
Inb-Gebirol. —La fuente de la vida.	» » 2

LA ROSONS
• PICAROL •

DRAMAS LÍRICHS
DE
APELES MESTRES
Preu 1 pesseta

DISCURSOS
leídos ante la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando, en la recepción pública del *Excellentísimo Sr. M. Menéndez Pelayo.*
Precio 2 pesetas

COLECCIÓN DIAMANTE (edición López)

DE CARNE Y HUESO

POR DON ANTONIO ZOZAYA

Tomo 76 de la Colección

Precio 2 reales

VIAJES MORROCOTUDOS
EN BUSCA DEL TRIFINUS MELANCOLICUS

POR
JUAN PÉREZ ZÚÑIGA

Ilustración de J. XAURADÓ

Precio 2 pesetas.

Guy de Maupassant

LAS
HERMANAS RONDOLI

Un tomo, Ptas. 2.

ANUARIO-RIERA

Guía práctica de industria y comercio de

ESPAÑA

Más de MEDIO MILLÓN DE SEÑAS

Un abultado tomo en 4.º, Ptas. 15.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, si no 's remet además un ral pera certifiicat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

¡ALS TOROS!

—¿Saben per qué hi vaig?... Perque allà ahont se donan varas... també se 'n prenen.